

βροντητά ἐπίρρ. Λεξ. Δημοτ. βροντιχτά Πελοπν. (Ἀρκαδ. Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βροντητός.

1) Μετὰ βροντῆς, μετὰ κρότου ἢ ἤχου ἰσχυροῦ ἐνθ' ἄν.: Τό 'πε βροντιχτά Ἀρκαδ. Ἀκουσα νὰ πέφτη βροντητά ἢ ξερολιθὰ τοῦ πηγαδοῦ Λεξ. Δημοτ. 2) Μετὰ δυνάμεως καὶ θορύβου Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)—Λεξ. Δημοτ.: Νὰ ἀὸ πετάξης βροντιχτά 'ς τὴν αὐλὴ νὰ ἀ' ἀκούσῃ Κίτ. Μάν. Τὸν ἔριξε χάμου βροντητά Λεξ. Δημοτ.

βροντητός ἐπίθ. ἀμάρτ. βροντιχτός Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω.Δημητ. βροντητό τό, Λεξ. Δημοτ. βροντητό Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. βροντῶ.

1) Ὁ μετὰ βροντῆς γινόμενος Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημοτ. 2) Οὐδ. οὐσ., ἀλλεπάλληλοι βρονταὶ ἢ κρότοι Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)—Λεξ. Δημοτ.: Ἦταν κακὸς καιρὸς, ἄκουα βροδῆτὸ δὴ νύχτα Κίτ. Μάν. Γὰ λὴν ὥρα ἀκούσθηκαν βροντητά Λεξ. Δημοτ.

βροντιάνα ἢ, ἀμάρτ. βρουάνα Θράκ. (Αἰν.) Ἐκ τοῦ οὐσ. βροντή.

Παιδικὸν ἄθυρμα ἐκ τεμαχίου σανίδος προσδεδεμένης κατὰ τὸ ἄκρον διὰ σπάγγου καὶ παραγούσης διὰ περιστροφικῆς κινήσεως ἰσχυρὸν κρότον.

βροντοδέρνω ΓΣτρατήγ. Τί λέν τὰ κύμ. 21 — Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βροντή καὶ τοῦ ρ. δέρνω.

Κτυπῶ ἰσχυρῶς, καταφέρομαι ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ἐσήμενα ὄλο ἐσήμενα τὴ βροντερὴ καμπάνα γὰ νὰ ξυπνήσω τῆς φυλῆς τὴ βάρυπνη ψυχὴ, μ' ἔνα τῆς χτύπο ἐδόξασα τ' ἄλλοτινά σου, μάννα, καὶ μ' ἄλλον ἐβροντόδερα τὴν ἄδοξη ἐποχή.

βροντοκανονεῖ ἢ, ΓΨυχάρ. Ὀνειρ. Γιαννίρ. 493.

Ἐκ τῶν οὐσ. βροντή καὶ κανονεῖ.

Ἰσχυρὸς κρότος τηλεβόλου: Καὶ πάντα ἐκείνη ἢ βονή, σὰν κανονεῖ, σὰν βροντοκανονεῖ.

βροντοκόνυζο τό, Ρόδ. (Σάλακ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βροντή καὶ κόνυζο παρὰ τὸ κόνυζα.

Φυτὸν ὁμοίον πρὸς κόνυζαν εἰς σχῆμα μικρᾶς κυπαρίσσου μὲ μικρὰ κολλῶδη φύλλα.

βροντοκούδουνο τό, ἀμάρτ. βροντοκούδ'νο Θράκ. (Τσακίλ.) βροδοκούδουνο Θράκ. (Σηλυβρ.) βροδοκούδ'νο Θράκ. (Μέτρ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. βροντοκούδουνον = εἶδος κωδωνίσκου. Ἰδ. Διήγ. παιδιόφρ. στ. 763 (ἔκδ. G Wagner σ. 167) «μὲ βροντοκούδουνα πολλὰ καὶ ἄλλας εὐμορφίας».

Εἶδος ἐδωδίμου μύκητος ὁμοίου κατὰ τὸ σχῆμα πρὸς κωδωνίσκον ἐνθ' ἄν.: Μάζωξα κανκαλητρες, βροντοκούδ'να καὶ τσατσαλάκια νὰ τὰ μαγερέψω Τσακίλ.

βροντόκραυγος ἐπίθ. ΔΣολωμ. 51.

Ἐκ τῶν οὐσ. βροντή καὶ κραυγὴ.

Μεγαλόηχος, βροντώδης: Ποίημ.

Θυμὸν, τρόμο ὄλον γεμᾶτον, | ποῦ νικάει τὴν ταραχὴ, τῶν βροντόκραυγων ἀρμάτων | καὶ πετεινὰ ὄλοῦ μὲ [δρμή.

Συνών. ἰδ. ἐν λ. βροντερόηχος.

βροντολάλημα τό, ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ. 97 — Λεξ. Δημοτ.

Ἐκ τοῦ ρ. βροντολαλῶ.

Δυνατὴ φωνή, κραυγὴ ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Καὶ μέσα 'ς τὴ σιωπὴ | καὶ ἀπὸ ἑνα πέτρινο πατάρι ἀκούγεται τὸ βροντολάλημα | τοῦ Ἀποκρισάρι

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.

βροντόλαλος ἐπίθ. Λεξ. Πρω.Δημητ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βροντὴ καὶ λαλῶ. Ἡ λ. καὶ ἐν Κρητ. Θεάτρ. 2, 171 (ἔκδ. ΚΣάθα σ. 115) «ἀφέντη μου βροντόλαλε, ἐσὺ ὅπου ἐκτύπας ἡσού;»

Ὁ λαλῶν βροντωδῶς, ὁ βροντόφωνος ἐνθ' ἄν.: Βροντόλαλη καμπάνα Λεξ. Πρω. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βροντερόηχος.

βροντολαλοῦσα ἐπίθ. θηλ. ΣΣκίπη Προσφυγ. Καμ. 77.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βροντόλαλος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦσα, δι' ἣν ἰδ. Ἀνθ. Παπαδόπ. ἐν Ἀθηνῶν 37 (1925) 180 κέξ.

Ἡ λαλοῦσα βροντωδῶς, ἰσχυρῶς: Ποίημ.

Καὶ 'ς τοῦ ὄπλου τοῦ ἀσταμάτητου τὴ σφαῖρα ὑψώνεται ἢ φωνὴ ἢ βροντολαλοῦσα, ἀέρα, ἀέρα, ἀέρα!

βροντολαλῶ ΠΠαπαχριστοδ. Χαμέν. Κόσμ. 130 ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. Ζωή 183 Δωδεκάλ. Γύφτ. 86 — Λεξ. Πρω. Δημοτ. βροντουλαλῶν Εὐβ. (Ἀκρ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βροντόλαλος.

1) Παράγω βροντώδη ἤχον, ἀντηχῶ ἐνθ' ἄν.: Βροντολάλησε καὶ τὸ πιστόλι καὶ ἡ καραμπίνα τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ τὴν Ἀνάστασι ΠΠαπαχριστοδ. ἐνθ' ἄν. Βροντουλάλησ' ἢ ρεματῖς Ἀκρ. || Ποίημ.

Καὶ 'ς τὰ λογγωμένα τους τὰ στήθη μα πλατεῖα καρδιὰ βροντολαλεῖ

ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ. 86. Συνών. βροντωλογῶ 1.

2) Τραγουδῶ μὲ ἰσχυρὰν φωνὴν Εὐβ. (Ἀκρ. κ. ἀ.) —ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. Ζωή 183: Ποίημ.

Καμπάνες προύντζινες θρησκεία βροντολαλοῦσαν ξένη, τ' ἀρχαῖα ρημάδια σὴναιαν καταφρονετικὰ

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.

βροντολασιό τό, ἀμάρτ. βρουδουλασὸ Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βροντή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -λασιό, δι' ἣν ἰδ. -λάσι.

Σειρὰ διαδοχικῶν βροντῶν ἢ κτύπων, μέγας θόρυβος: Δὲν ἄκουσις τοῦ χτυπητοῦ καὶ τοῦ βρουδουλασὸ τόση ὥρα ποῦ πουλιμοῦσαι; Συνών. βροντημάδα, βροντωβόλημα, βροντωκόπι, βροντωλόγημα, βροντωχτύπημα.

βροντόλυρα ἢ, ἀμάρτ. βροδόλυρα Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βροντή καὶ λύρα.

Λύρα λίαν ἡχητικὴ.

βροντομηλῆ ἢ, Πελοπν. (Δημητσάν.) βρουδουμ'λῆς Ἀθην. βροδομηλῆς Κέρκ. Κύθηρ. Πελοπν. (Πύργ.) βρουδουμ'λῆς Θεσσ. (Πήλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βροντὴ καὶ μηλῆ.

Ἡ λ. ἀκαθορίστου σημασίας ἐνθ' ἄν. ἐν τῷ αἰνίγμ.: Εἶχα μὲ βροντομηλῆ | καὶ ἔκανε βροντόμηλο, τὴν ἡμέρα τὰ 'χανε | καὶ τὸ βράδυ τὰ 'πχανε (ὁ οὐρανὸς μὲ τὰ ἄστρα) Πελοπν. (Δημητσάν.)

βροντόμηλο τό, Ἰων. (Κάτω Παναγ.) Πελοπν. (Δημητσάν.) βρουντόμ'λον Θράκ. (Σηλυβρ.) βρουδόμ'λον Ἀθην. βροτόμηλο Κέρκ. Κύθηρ. Πελοπν. (Πύργ.) βρουδόμ'λον Θεσσ. (Πήλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βροντὴ καὶ μῆλο.

